Discretion to Prosecute (pp. 135-141) Colin Wells, Abuse of Process, 2006

១. បទល្មើសព្រហ្មទណ្ឌ ដែលមានទោសដាក់ក្នុងពន្ធនាគារ ត្រូវបានរាយការណ៍ ឬមិនត្រូវបានដឹង។ ប្រសិនបើអាជ្ញាធរបានដឹងទាំងអស់ និងរងការចោទប្រកាន់ទាំងអស់នោះ វាទំនងជារដ្ឋត្រូវតែបង្កើតពន្ធនាគារជាច្រើន។ អាស្រ័យហេតុនេះ ច្បាប់និងការអនុវត្ត បានអនុញ្ញាតឱ្យមានភាពបត់បែន។ ឆន្ទានុសិទ្ធិក្នុងការចោទប្រកាន់ ត្រូវបានប្រកាន់យក ដែលតម្រូវឱ្យរដ្ឋអាជ្ញា ពិចារណាលើកត្តាជាច្រើន។ តុលាការមានភាពស្ទាក់ស្ទើរ ក្នុងការពិនិត្យការអនុវត្តឆន្ទានុសិទ្ធិក្នុងការចោទប្រកាន់ ឬមិនចោទនេះ។

២. កត្តាទាំងនោះវាផ្អែកលើគោលនយោបាយ ឬថាតើមានភស្តុតាងគ្រប់គ្រាន់ ឬមិនមានសម្រាប់ការចោទប្រកាន់។ ជួនកាលជំនួសឱ្យការចោទប្រកាន់ អាជ្ញាធរប្រើវិធានការ caution (ព្រមាន) ដែលបង្ហាញការព្រមព្រៀងគ្នាផងដែរ រវាងនគរបាលនិងជនជាប់ចោទ។ Caution ស្ថិតនៅក្រោមការពិនិត្យរបស់រដ្ឋអាជ្ញា។ ការសម្រេចចោទឬមិនចោទ ត្រូវពិចារណាផងដែរនូវផលប្រយោជន៍របស់ជនរងគ្រោះ តាមរយៈការពិគ្រោះ (victim consultation)។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី ការសម្រេចមិនចោទ មិនអាចហាមនូវការចោទប្រកាន់ជាឯកជនទេ (private prosecution) ដែលអនុវត្តក្នុងប្រទេសមួយចំនួន។

៣. ពាក់ព័ន្ធនឹងការសម្រេចចោទឬមិនចោទនេះដែរ អាជ្ញាធរក៏ត្រូវពិចារណាផងដែរ អំពីជម្រើសនៃការចោទ (បទល្មើសស្រាលឬបទល្មើសធ្ងន់) និងការចែករំលែកទោសរវាងសហចារី សមត្ថកិច្ចនៃស្ថាប័នដទៃអាចធ្វើការចោទប្រកាន់បាន (ទុកឱ្យអាជ្ញាធរនោះចាត់វិធានការចុះ)។ ជាចុងក្រោយ គេត្រូវពិចារណាថា តើអាជ្ញាយុកាលនៃការចោទប្រកាន់នៅមានទេ (statute of limitation)?